

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πρώτον αριθμούντες χρόνον
τήν κλεινήν οίκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια καὶ ἑννηακόσα καὶ ἑξή
καὶ ὅλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κα φράγκα καὶ ὅσ' τὸ χέρι.

Εἴκοσι καὶ ὀκτὼ Γενάρη,
μασκαράδες ὅτ' οὐ παζάρια.

Ποῦντος ἑννηακόσα σὺν εἰκοδιέξῃ
καὶ ὅτ' ἡν' Ἀλγεθίρας καὶ τι θὰ τρέξῃ.

Φασουλῆς ὁ καινοθήρας
εἰς τὴν πόλιν Ἀλγεθίρας.

Ἐν Ἀλγεθίρας βρισκομαι, τὴν πόλιν τὴν σπανία,
ποῖναι κοντὰ σὺν Γιβραλτάρ, κοντὰ σὺν Ἰσπανία.

Πρῶτα δὲν ἦταν γνωστὴ,
βρὲ Περικλέτο φῶς μου,
τώρα θὰ γίνῃ δοξαστὴ
ὅτ' αὐτὰ περὶ τοῦ κόσμου.

Ἔχει ρυθμὸν Ἀραβικόν,
ἀλλὰ καὶ Μαυριτανικόν,
ἐνδορφωταῖς ποῦ καὶ ποῦ, καὶ καὶ σπῆτρα, βῶδι,
καὶ πόρταις, με παρὰ θυρὰ, καὶ μ' ὅλα τὰ χρεῖά δὴ.

Τὸ κλίμα τῆς πολὺ γλυκὴ
καὶ ἡ θεὰ τῆς ρομαντικῆς,
καὶ ἀρχοντολόγ' Ἰσπανικὴ
μοῦ λένε πῶς τὴν κατοικεῖ.
Ταρχοντικὰ τῶν εὐγενῶν ἀστράφτουν ἀπὸ πάστραις
καὶ ἔχουν τὰ μπαλκόνια τῶν βασιλικῶν σὲ γλάστραις.

Ἐδῶ κυττάζεις Ἰσπανούς
καὶ δασυτρίχους καὶ σπανούς,
κυττάζεις καὶ Ἰσπανόλαις
τοακίστραις καὶ μαριόλαις.

Ἐδῶ μαζεύτηκαν ποῦ λὲς
γιὰ συνδιάσκεψιν πολλὰς,
μὰ καὶ διάφοραις φυλαῖς.

Ἐδῶ προσῆλθαν Ἰσπανοὶ,
πρὸς τοῦτοις δὲ καὶ Γερμανοὶ,
συγχρόνως καὶ Ἀγγλογάλλοι,
μακαρονάδες καὶ ἄλλοι.

Ἐδῶ μοῦ λένε βρίσκεται καὶ πλῆθος παπαγάλων,
καὶ σήμερ' ἀντιπρόσωποι Δυνάμεων μεγάλων
ἐστὶν Ἀλγεθίρας περπατοῦν
καὶ μέρα νύκτα συζητοῦν
γιὰ τὸ Μαρόκο τὸ γνωστὸ, ποῦ λένε, στραβοσκελῆ,
πῶς παρ' ὀλίγον ἔλειψε νὰ γίνῃ κάζους μπέλλι,
ἐν ἄλλοις λόγοις ἀφορμὴ πολέμου καταράτου,
ποῦ θὰ τὸν ἐσχολίαζαν πολλοὶ τοῦ Ζαχαράτου.

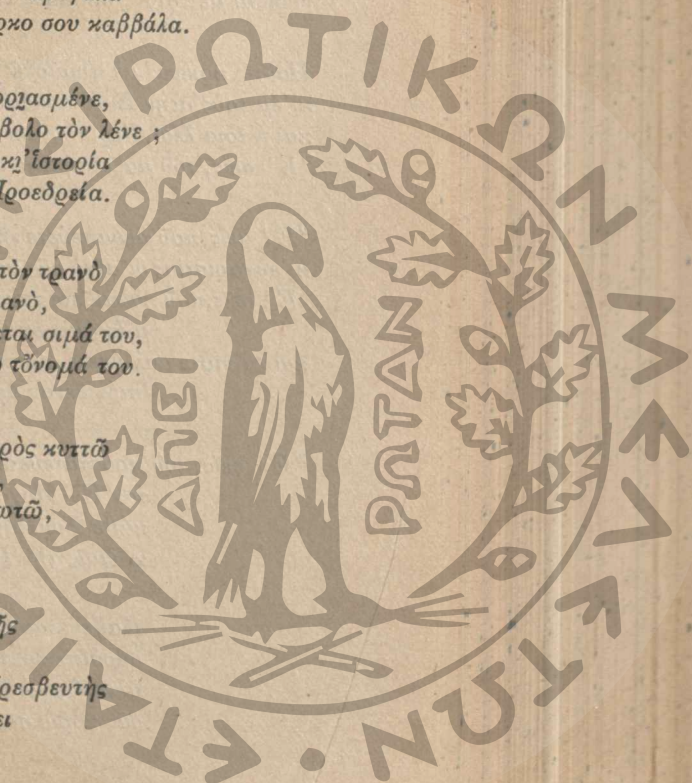
Καὶ τοῦτ' ἡ συνδιάσκεψις εἶναι μοῦ λὲν ἀνάγκη...
γνωρίζεις, Περικλέτο μου, πῶς οἱ διαβολοφράγχοι
ἔχουν πολλὰ συμφέροντα καὶ μέσα σὺν Μαρόκο,
καὶ ὅταν ὑπάρχῃ κίνδυνος ἀμέσως κάνουν μπλόκο,
καὶ ἀρχίζουνε τρεχάματα καὶ ντράβαλα μεγάλα
καὶ ἔρχονται καὶ καθίζουνε σὺν σβέρκο σου καββάλα.

Βλέπω τὸν Γαληνότατο, μωρὲ συμφορησμένε,
Ἀλμεδαβάδ, Ἀλμεδοβάδ, πῶς διάβολο τὸν λένε;
Εἶναι μεγάλος Ἰσπανὸς με τίτλους καὶ ἱστορία
καὶ τῆς Συνδιασκέψεως ἔχει τὴν Προεδρεία.

Βλέπω τὸν Τέμπαχ τὸν τρανὸ
τῆς Γερμανίας Γερμανὸ,
καὶ ὁ Γάλλος ἀντιπρόσωπος κοροδόνεται σιμά του,
Ρουβιέ, Ριβέ, δὲν μπόρεσα νὰ μάθω τὸνομά του.

Καὶ τὸν Ἑγγλέζο μὲ πρὸς κυττῶ
καὶ ἐκείνον τὸν Τυόγι,
καὶ κόζα φάρε, τὸν ὀρωτῶ,
σπαγέτο μακαρόνι;

Τῆς διασκέψεως αὐτῆς
τῆς σοβαρᾶς μετέχει
καὶ ὁ τοῦ Μαρόκου Προσβεντής
καὶ ἅπανοι καὶ τρεχεῖ

μὲ φάτο· Ἀράπικη καὶ ὠχρή...
τὸν ὀνομάζουν· Ἐλ-Μοχρή.

Τὶ κύριος περίεργος καὶ κακομαθημένος!...
πολλὰς ἡμέρας ἦτανε, βρὲ Περικλῆ, χαμένος.
Γυρεύουνε τὸν Ἐλ-Μοχρή, μὰ τοῦτος δὲν ἐφάνη...
ποῦ διάβολο νὰ βροῖσκειται; τί διάβολο νὰ κάνη;

Πῶς θὰ λυθοῦν χωρὶς αὐτὸν
προβλήματα καὶ γρίφοι;
καὶ τρέχει πλῆθος Πρεσβευτῶν
γὰ νᾶβρῃ τὸν ἐρίφη.

Ὅμως αὐτὸς χωρὶς ντροπὴ
καὶ δίχως τίποτα νὰ πῇ
ἐπῆγε· σὺ Μαρόκο του, βρὲ Περικλῆ βερέμη,
νὰ πάρῃ τὸ χαρέμι.

Κι' ἔτσι μ' ἐκείνο μὴν χαρὰ σ' τὴν Ἀλγεθίρας γύρισε·
κι' ἡ πόλις ἀπὸ φρετζε καὶ ἀπὸ γλασμάκι μύρισε.
Αὐτὸς δ' ἔρεκτης Ἐλ-Μοχρή τί κάλιστα τοῦ διαβόλου!...
δὲν εἰμπορεῖ χωρὶς Χανούμ νὰ συζητῇ καθόλου.

Ἐχει σεβντᾶ σὰν σπλάχνα του καὶ πρέπει νὰ τὸν βγάλῃ,
κι' εἶπαν Ἑγγλέζοι καὶ Ἰταλοὶ καὶ Γερμανοὶ καὶ Γάλλοι
πῶς ἔτσι Συνδιάσκεψις δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ
μ' αὐτὸν τὸν φιλογύνη.

Ὅλους ἐδῶ τοὺς ἔπιασε μ' αὐτὸν ἀπελπισία
γὰτ' σ' τὴν Συνδιάσκεψιν δὲν δίνει σημασία,
μήτε γὰρ σκέψεται ποτὲ τὸν σὲ σκελῆτι,
Χανούμ τᾶρσει μοναχὰ, τσιμποῦκι καὶ σερμπέτι,
κι' ὅταν ἡ Συνδιάσκεψις τοῦ μπαίνῃ μὲς σ' τὴ μύτη
πάει καὶ ἀνακουφίζεται μὲ τὸν γυναικωνίτη.

Σ' τὴν Ἀλγεθίρας βροῖσκομαι καὶ ἀκούω μελωδίας,
μὲ βλέπει κόσμος κεχηγῶς,
καὶ σὰν ἀρχαῖος Ἰσπανὸς
γυρίζω μὲς σ' τοὺς δρόμους τῆς μὲ τρεῖς ζουρλομανδύαις.

Πόθος κρυφὸς μὲ πυρπολεῖ καὶ μ' ὀδηγεῖ σὰν φάρος
κι' ἐμπρὸς σ' τὴν Συνδιάσκεψιν κορδόνομαι μὲ θάρρος,
καὶ τέτοια λέω, Περικλῆ, καὶ δὸς τὸν πέρον φόρα:
Ἐ! σεῖς, ποῦ μαζευντήκατε σ' τὴν Ἀλγεθίρας τώρα.

Ἐ! σεῖς, ποῦ θεραπεύετε τῆς γῆς τοὺς ἀναπήρους
καὶ εὐχαριστίας δι' αὐτὸ σὰς χρεωστοῦν ἀπείρους.
Ἐ! σεῖς, ποῦ πολιτίζετε τοὺς ξένους τοὺς βαρβάρους
μ' ἀκάματον ἀγῶνα,
καὶ πάντοτε μαλλόνετε σὰν τοὺς γνωστοὺς γαῖδαρους
σὺν ξένον ἀχυρῶνα.

Ἐ! σεῖς, ποῦ προστατεύετε μὲ τόση καλωσύνη
τὸν Ἐλ-Μοχρή τὸν φουκαρῶ,
κάθε Σουλτάνου τὸν παρῶ,
καὶ ἐμᾶς τὴν Ρωμηοσύνη.

Καθεὶς παράμερ' ἄς σταθῇ,
βαρδᾶτε νὰ περάσω,
ἄλλοιως μὲ ξύλινο σπαθί
σὰς κόβω σὰν τὸ πράσο.

Ἐ! σεῖς, ποῦ μαζευντήκατε σ' τὴν Ἀλγεθίρας τώρα,
βεβαίως θὰ γνωρίζετε πῶς εἶναι καὶ μὴ χάρα,
ποῦ λένε σ' τὴν Ἀνατολὴ πῶς ἔχει τὰ πρωτεῖα,
τάλλε κουάλε δηλαδὴ Μαρόκου πολιτεία.

Αὐτὴ λοιπὸν ἐξώδενε δὲν, ξέρω πόσα χρόνια
παράδες γὰρ στρατεύματα, τουφέκια καὶ κανόνια,
μὰ δὲν μποροῦσε στράτευμα ποτὲ τῆς ν' ἀποκτήσῃ
καὶ αἰῶνων δικαίωμα μὲ τοῦτο νὰ ζητήσῃ.

Δὸς του καὶ ἐκείνη ξώδενε παράδες γὰρ τὰ μάτια,
κι' ἔβγαζε μόνον στρατηγούς καλοὺς γὰρ τὰ κρεβάτια,
ποῦκαναν σχέδια πολλὰ καὶ τᾶχυρα κομμάτια.

Μὰ μόλις ἄκουσε καὶ αὐτὴ,
προσάται μᾶς ἀγαπητοί,
πῶς τοῦ Μαρόκου κατ' αὐτὰς τὰ πράγματα μπερδεύονται
εἶδε πῶς οἱ παράδες τῆς σ' τὰ κοντουροῦ ξοδεύονται,
καὶ στράτευμα ἀπεφάσισε πραγματικὸ νὰ κάνῃ,
καὶ φτύσετ' τὴν τρεῖς φορὰς κανεὶς μὴν τὴν βασκάνῃ.

Ὁ Ράλλης θέλει τὸν Στρατὸ
νᾶναι χιλιάδες ἑκατὸ
καὶ καὶ παραπάνω...
γερά σου, ρεπουμπλικάνο.

Κι' ὁ Κόντες, ποῦχει καὶ φωτιά
καὶ σ' ὅλα γνώσεις περισσαῖς,
θέλει μονάχα τῆς μισαῖς,
ἀλλ' ὅχι μέσ' σ' τὰ χαρτιά.

Μονάχα γὰρ τὸν ἀριθμὸ
ἀκούω τώρα βρονχηθμό,
γὰρ τοῦτον μόνον συλλογὴ, σκοτοῦρα καὶ ὀμίλια,
οὐ μὴν θὰ γίνῃ στράτευμα χωρὶς ἀμφιβολία.

Κι' ἐμῖς τὸν κόσμ' σείσαμε
μὲ βρόντο δυνατὸ,
καὶ ἐμῖς ἀπεφασίσαμε
νὰ κάνουμε Στρατὸ.

Κι' ὁ Θεοτόκης κατ' αὐτὰς,
προσάται μᾶς μεγάλοι,
τοὺς σπαθοφόρους Βουλευτὰς
ἀπ' τὴ Βουλὴ θὰ βγάλῃ.

Κι' αὐτὸ τὸ κάζο σήμερα
δὲν εἶναι μόνον χίμαιρα
καὶ φούσκα ποῦ θὰ σπάσῃ...
Στρατὸς καὶ εἰρήνη πᾶσι.

Κι' ἐγὼ τοῦπα: Θεοτόκη, τοὺς σπαθίτους μὴν τοὺς σκάνῃ,
τέτοια κάζα μὴ μᾶς κάνῃς.
Μὴν τοὺς θέλῃς γὰρ τοῦ κράτους
τὸ συμφέρον νὰ σιγοῦν,
ἄφησε καὶ τοὺς σπαθίτους
ἐκλογεῖς νὰ κυνηγοῦν.

Προτιμότερον δὲν εἶναι κάλπαις σὰν καὶ ἐμᾶς νὰ βάζουν
καὶ γὰρ ψήφους νὰ τυρβάξουν,
παρὰ τᾶχυρα νὰ κόβουν καὶ νὰ τρίζουν σακαράκας
σὲ καρτέλαις καρφενείων καὶ πεζοδρομίων πλάκας;

Ἄφησε καὶ τοὺτους φῶτα
νὰ σκορπᾶνε σὰν καὶ πρῶτα,
καὶ νὰ μᾶς ἐξονυχίζουν
θέματα μικρὰ μεγάλα,
καὶ ὁλοένα νὰ τροχίζουν
καὶ τὸ γλῶσσα καὶ τὸ πᾶλα.

Πῶς ἐπῆγε μὲ τὸ κάζο τὸν πολλὸν παροξυσμὸν,
καὶ τὸ Στρατὸν ἀντιβάνει καὶ σὺ γράμμα τῶν θεσμῶν.
Πῶς καὶ καὶ οἱ σπαθοφόροι... θὰ τοὺς χάσωμε... τί κρίμα!
δὲν θὰ γίνονται γὰρ κάλπαις, δὲν θὰ κελαιδοῦν σὺ βῆμα.
Πῶς καὶ σ' τοὺς στρατῶνας μὲ τὸ κράνος τὸ βαρὺ,
καὶ τὰ σπαθία κανένας τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ φορῇ.

Τοῦτο προεξόκημα φρικτὸν καθεὶς τὸ κρίνει...
καὶ παρὰ μὲν, φόρεσε, καὶ ὀλόλυνξε καὶ θρήνη.
ἔβγαζε καὶ τὸ σπαθί σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα...
καὶ τὸν ἀπὸ τὴν Βουλὴ, τὸ στέλλουν σὺν στρατῶνα.

Πῶς καὶ χρόνια τὰ καλά, τὰ πάτριά μας ἦδη,
ποῦ σπαθοφόροι τῆς Βουλῆς μᾶς ἐφλεγαν τὰ στήθη,
ποῦ σὺν καὶ περὶ Στρατῶν μάλ' ἀδὲν ἀπεβλάκωνε,
καὶ ὅποιος σ' ἐκείνους τοὺς καιροὺς
δὲν ἦταν πρῶτος σ' τοὺς χοροὺς,
ποῦ πορὰ τοῦλάχιστον τὴν Ἀλεποῦ δὲν τ' σκάνωνε,
καὶ τοὺς ποῦ δὲν τ' ὀρᾶς σ' τὰ πόδια σὰν λαγὸς
καὶ τὴν ἑλπίδα πόποτε νὰ γίνῃ στρατηγός.

Πῶς καὶ θὰ λείπουν δι' αὐτὰ, θὰ πατηθοῦν θεομοί,
καὶ καὶ δαίμονια, Στρατῶν ὀργανισμοί,
τώρα τὰ πάντ' ἀληθινὰ
καὶ στρατοπέδων βρόντοι,
καὶ τὰ στελέχη τὰ κενὰ
θὰ πληρωθοῦν τρώγῃ.

Τὶ διάβολο κατέβηκε σὺν τὸν Κόντε τῆς Κερκύρας
καὶ σ' τοὺς λοιποὺς φωστήρας
νὰ βροῦν ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ κράτους τὰ συνήθη
καὶ νὰ χαλάσουν ἅδικα τὰ πάτριά μας ἦδη;

Σ' τοῦ Κιχώτου τὴν πατρίδα φθάνω σὰν Ρωμῆος Κιχώτος...
κάνετε μου τώρα θέσι νὰ καθίσω πρῶτος πρῶτος.
Σὺν Ἰνφάντης τῆς Ἀθήνας μία θέσι σὰς ζητῶ...
δὲν ἀκούτε τέλος πάντων πῶς θὰ κάνουμε Στρατὸ,
καὶν ἐξήντα, καὶν πενήντα, καὶν χιλιάδες ἑκατὸ;

Ἡ πατρίς τῶν πολεμιστῶν, ποῦ στρατεύματα ζητεῖ,
καὶ ὁσονοῦπω λεγέσθας Σκηπτῶνων συγκροτεῖ,
ποῦ δὲν ἔπαινε νὰ ψάλλῃ κλέη τῆς ἑορτίμα,
δίνει μὴ γρηὶ σπαλῶρα
καὶ ἀξιώσεις ἔχει τώρα
νὰ χωθῇ καὶ σ' τοῦ Μαρόκου τὸ σπουδαῖο ζήτημα.

Πῶς φωνάζω, γηράκι βάρ,
βάρδα βάρδ' Ἀλμεδοβάρ,
βάρδα, Γίλλε, Γερμανέ,
καὶ Τυόνι κουνενέ.

Μὰ καὶ σὺ μὲ τὸ μπουκαῶζι προσφιλέστατ' Ἐλ-Μοχρή,
τοῦ Μαρόκου γυναικᾶ,
ποῦ φράς γὰρ ἀληθινὰ,
κάνε τόπο ποῖν ἀκουσῆς: τὴν κακὴ σου τὴν ψυχρή.

Τέτοια τοὺς εἶπα, Περικλῆ, σὲ διαφόρους γλώσσας,
τοὺς τρεῖς ζουρλομανδύας μου θυμοειδῶς διπλώσας,
καὶ ὁ κύριος Ἀλμεδοβάρ μοῦπε πῶς σὰν παιδιὰ τοῦ
μᾶς ἔχει μὲς σ' τὴν κοραθὸν, τοῦτέστι σ' τὴν καρδιά τοῦ.

Μὰ κ' οἱ λοιποὶ μ' ἐδέχθησαν προθύμως ἐκεῖ πέρα,
γιατὶ τοὺς πῆγε ριπιτὶ μ' ἐκείνη τὴν φοβέρα...
τὸ Στράτευμα τοῦ μέλλοντος τοὺς πῆγε τὸν ἄερα.

Λοιπὸν ἐκάθισα κ' ἐγὼ μὲ τοὺς ἀντιπροσώπους
καὶ μὲ καθυποχρέωσαν μὲ τοὺς ἄβρους των τρόπους.
Συνομιλῶντες ὅλοι μας ἐκάναμε γλυκειαῖς
γὰ μπάλους καὶ γὰ λοῦσα,
κ' ἐκύνταζα τὸν Ἐλ-Μοχρη καὶ τοῦδινα σβερχιαῖς
καὶ τὸν ἐγαργαλοῦσα.
Καὶ σὺ τὸ τραπέζι κάρφωσα τὸν ξύλινό μου στόκο
κ' ἄρχισα νὰ συσκέπτομαι κ' ἐγὼ γὰ τὸ Μαρόκο.

Ἦσ' ἂν Ἀλγεθίρας βρίσκομαι, βρὲ Περικλῆ χαζέ,
καὶ κάνω τὸν Τορεαντόρ τῆς Κάμεν τοῦ Μπιζέ.
Ἦσ' ὅμως ἐπεθύμησα καὶ σὲ καὶ τοὺς κηφήνας,
καὶ γράψε μου παρακαλῶ τὰ νέα τῆς Ἀθήνας.

Χορὸς Κουρέων ἐκ τῶν ὥραίων.

Ἦχασες πολὺ, ποῦ τώρα μὲς σ' τὴν Ἀλγεθίρας πῆγες
καὶ μὲ τοὺς ἀντιπροσώπους κάθεσαι καὶ χάφεις μυῖγαις,
καὶ δὲν ἦσουν παρὼν
ὅσων Κουρέων τὸν χορὸν,
ὅπου γὰ Σχολὰς μελλούσας ἔγινε, διαβόντρον γυιέ,
ὅπου Δημοτικὸ Θεάτρον τὸ μεγάλο φοναγιέ.
Ἐκεῖ πέρα θὰ μποροῦσες δίχως φράκο νὰ χορεύης
καὶ τὰ κτένιστα μαλλιά σου δωρεάν νὰ τὰ κουρεύης.

Λοιπὸν ἐπῆγα, Φασουλῆ, σὶ τὸν μπάλο νὰ τὸ στρώσω
καὶ νὰ σ' ἀναπληρώσω,
καὶ μόλις μ' ἐπῆκα φάναξαν : μὴ τόσο κοκορεύεσαι,
γὰ πές μας ποῦ ξουρίζεσαι ; γὰ πές μας ποῦ κουρεύεσαι ;

Ἦσαν διάφοροι κουρεῖς
κ' ὁ δικηγόρος ὁ Κουρῆς,
μὰ κ' ὁ Κουτούζης μὲ τὸ μόνος ἐχόρευε, καλέ μου,
ὁ τὰ πομνημονεύματα συγγράφας τοῦ πολέμου.

Οὐχ ἦτον δρῶντες πρὸς χορὸν πολλὴ παρετηρεῖτο,
κ' ὡς Πρόεδρος ἐπίτιμος ὁ Πεσμαζόγλου ἦτο,
καὶ μὲς σ' τὴ ζάλη, Φασουλῆ, καὶ μὲς σ' τὴ φασαρία
μὲ τοῦ Προέδρου τοῦ Μουσικοῦ χορεύει τὴν κυρία.

Ἦχόρεψε καὶ μὰ κοντὴ,
νεραντζούλα φουντωτὴ,
κ' ὅλοι τοῦπαν : γειὰ χαρά σου,
νὰ πληθαίνης τὸν παρῶ σου.

Ἦχασκα μὲ τὰς κομώσεις κάθε χορευτοῦ κουρέως,
κ' ὁ Φιλόπουλος ἐπίσης, ἀνθυπίαρχος ὥρατος,
Ἦχόρεψε μὲ τὴν Λουῖζου, κόρη λευκοφορεμένη,
ποῦναι κ' ἄρραβωνιασμένη.

Ἐγγενῶς σ' τὰς χορευτρίδας ἓνας κ' ἄλλος μὲ συστήνει...
νὰ κ' ὁ Σίτης μὲ τὴν κόρη καὶ μὲ τὴν κυρία Σίτην.

Εἰς τὰ ζεύγη τοῦ χοροῦ φῶς λαμπρὸν ἀντανάκλα,
εἶδα μ' ἄνδρα καὶ τὸν Μανώλη, δηλαδὴ τὸν Βουρουκλῆ,
καὶ τὸν Βουτσινᾶ τῆς Μπόρσας καὶ τὸν Βουλευτὴ τὸν Δέκα

καὶ τὸν τέως τὸν Κολιάτσο,
κ' ἔχασκα μὲ καποῖας μπράτσο,
κ' οἱ κουρεῖς ἐσφρίγων ὅλοι κ' ἔχαν κ' ἀνοικτὰ γέλα.

Τί νὰ πῶ γὰ τὸν Σαββίδη, τὸν ἐπόπη τοῦ χοροῦ,
τὸν γνωρίζεις πρὸ καιροῦ.
Μὰ κ' ὁ Μπούκρας ἦν ἐκεῖ, δικηγόρος ζωηρός,
κ' ὁ μπαρμπέρης ὁ Σαρρῆς, ὁ Δημήτρης ὁ φαρρός.

Εἶδα κόσμον καθὼς πρέπει καὶ καμπόσους νιστερῶν,
καὶ τὸν Ναυτικὸ τὸν Κρίτσα, μὰ δὲν ἦταν ὁλόλου γὰ,
Ἦσαν πολλοὺς ἢ ντάμαις εἰς τὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ,
κ' εἶδα τὴν Ἀντιωνιάδην,
καὶ τὴν Ἀθανασιάδην,
τὴν κυρία τοῦ γιαιροῦ.

Ἦσαν σὶ τὸ χορὸν, γαῖδοῦρι,
κ' ἡ Σπανοῦ κ' ἡ Καργαδούρη,
παρευρέθησαν πρὸς τούτοις μὲ κομώσεις Παρισσοῦ
κ' ἡ κυρία τῶν κουρέων κ' ἡ κουνιάδες τοῦ Μουῦ.

Ποῦ καὶ ποῦ καμμὰ βελάδα ἔξαινες, βρὲ Φασουλῆ,
μὲ σακάκια καὶ μὲ σμόκινς νὰ καὶ νέοι σφρηγῆλοι.
Ἦσαν καὶ καμπόσοι γέροι κ' ἓνας κοντορεβδούτης,
ἦσαν δὲ καὶ μερικοὶ
Σύμβουλοι Δημοτικοί,
Νάσσοι Τζίννης καὶ Φραγκούλης.

Πλὴν κ' ὁ Δήμαρχος παρέστη μὲ τὸν γυιό του τὸν μὲ,
μὰ κ' ὁ Χριστοφῆς ὁ Κώστας, ὅπου δὲν ἀφίνει μὲ.

Τὸ πάχος μὲ κατέπληξε γνωστοῦ κοινοδούλου,
ὅταν κ' ὁ Ράλλης μπαῖνη,
ποῦ βάζει κάλη πάντοτε Δημοτικὸ Συμβούλου,
μὰ δὲν ἐπιτυχαίνει.
Παρίστατο κ' ἡ δεσποινὶς Ὑδραίου μὲ λευκά,
κ' ὁ Κόκκινος ὁ λαϊκὸς
ἦτο τοῦ μπάλου μουσικὸς,
κ' ὁ Μίλης διεύθυνε τὸν μπάλο τεχνικὰ
καὶ πὰ ν' ἐσπὰν ἐχόρευε μὰ μ' ἀπολασμένη δάμνη,
οὐ μὴν σ' τὰ διαλείμματα τραγοῦδῃσε κ' ὁ Δράμας
βαρύντονος τῆς ἐποχῆς,
κ' ἔλειπε μόν' ὁ Κρουταχῆς.

Ἀλλὰ δὲν εἶδα τὸν Σουβλῆ,
μήτε κανέν' ἀπ' τὴν Ἀλῆ,
κ' αὐτὸ μ' ἐλύπησε πολὺ.

Ὁ μπάλος ἐτελείωσε κ' ἄρχίζω νὰ λυπᾶμαι...
ἐπ' ἀνελθε' σ' τὰ χόματα τῆς χώρας τῆς πατρίδος,
κ' ἀπὸ τὴν Σινδιάσκεψι σὲ καρτερῶ νὰ πᾶμε
ὅσων Ἀνιάτων τὸν χορὸ καὶ στοῦ Φθισιατρείου.

Καὶ καμπόσας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τοῦ Δευτερίου τοῦ γνωστοῦ λαμπρὸν δαμαλιστῶν,
καταφυγὴ μὲς σ' τὴν βλογιὰ κ' ἀληθινὰ σωτήριον.
Ἦσ' ὅσοι πατὰ σωληνάρια κ' ἄγνων τῆς ὥρας μὲν
κ' εἰς τούτῳ πρὸς δαμαλισμὸν ἄς σπεύσουν ὅλοι κ' ἄλλοι.